

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROCNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 3 cente.Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEČ and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 54, Sat., March 5th, 1932

Glede nove vlade v Clevelandu

Odkar je zapustil zadnji demokratiški župan mestni županski urad v Clevelandu v letu 1915, odtedaj in ves čas, ko smo imeli republikansko vlado, ni slednja, z eno samo izjemo, imela čistega proračuna, da bi namreč potrošila ravno toliko, kot je imela dohodkov. Rekli smo, z eno samo izjemo, in ta izjema je bil župan Kohler, ki je bil sicer republikanec, toda ne pod kopitom Mascheta, pač pa samostojen in neodvisen. Ker je bil Kohler pošten, je na koncu leta svoje vlade pustil tudi poldrugi milijon dolarjev čistega v mestni blagajni, dočim so pred njim in za njim vsi republikanski gospodarji ne samo, da niso shajali z davki, pač pa naredili tudi ogromne dolgove in zapustili za seboj kup neplačanih računov.

Kako so republikanci kradli, o tem ste čitali v časopisu sodnijske zapisnike zadnjih treh let. Kako so republikanci gospodarji, ste slišali od Millerja tekmo volivne kampanje, ko je razkrival razne trote in pijavke pri mestni vladi. Mestna zemlja se je kupovala za štirikratno, petkratno večjo vrednost, kot je bila v resnici vredna, gospodje v sorodu z Maschetom so dobivali ogromne plače, da so v mestnih uradih kadili cigare in šikanirali ljudi. Tekom kampanje je Miller storil edino obljubo: da bo pognal trote od javnih korist in upelja pošteno vlado.

Ljudje v Clevelandu so imeli in imajo tako zaupanje v Millerja, da v svoji preveliki navdušenosti za njega pričakujejo od Millerja nadnaravnih del in skoro čudežev. Vsakdo, ki je volil za Millerja, pričakuje, da bo takoj prvi mesec po njegovi izvolitvi dobil dobro in stalno delo. Državljeni pričakujejo, da bo razmere čez noč spremenil in naredil iz pekla prava nebesa!

Moti se vsakdo, kajti Miller ni nič drugega kot navaden človek, razven da je pri tem silno delaven, pošten in mladinsko energičen. Ima dobro voljo in tudi zmoglost, da dela, toda čez noč ne more spremeniti razmer. Najprvo je treba pomisliti, kot smo že zgoraj omenili, da je Miller nastopil popolnoma nov sistem vlade, kot smo ga imeli zadnjih deset let. Ljudje so pri volitvah 3. novembra zavrgli ves stari sistem mestne vlade in upeljali nekaj popolnoma novega.

To je ena zadeva, s katero mora Miller pri nastopu svojega urada računati. Uživet si mora v popolnoma nove razmere. Druga zadeva so neznosne gospodarske razmere, ki ne prevladujejo samo v Clevelandu, pač pa po vsej Ameriki, po vsem svetu. Nespametno gospodarsko tekmovalništvo, zločinški republikanski visoki tarif, brezvestna špekulacija velekapitalistov na Wall Street, vse to je ustvarilo razmere, katerih se mora lotiti človek s Herkulovo močjo, da jih odpravi.

To je druga zadeva, s katero mora Miller računati pri nastopu svojega urada. Tretja pa je posledica druge, in to so prazne mestne blagajne. In te mestne blagajne so prazne iz dveh vzrokov: prvi vzrok je, ker ljudje zadnje dve leti niso plačevali davkov, kot so jih plačevali leta prej. Knjige okrajnega blagajnika kažejo, da namesto, da bi dobil v šestih mesecih \$46,000,000 v vplačanih davkih, dobi le \$33,000,000 do \$35,000,000. Ljudje enostavno ne plačajo davkov, ker nimajo denarja in riskirajo tudi nasilno prodajo svoje domačije, ker jih Hooverjeva prosperiteta pač ni obdarila z denarjem.

Naravno je, da če ljudje ne plačujejo redno davkov, da mestna vlada tudi ne dobi potrebnega denarja za svoje stroške, da bi zadostila vsem zahtevam. Rekli smo pa, da je mestna blagajna prazna iz dveh vzrokov: prvič, ker ljudje ne plačujejo davkov, kot so jih plačevali prejšnja leta, in drugič, ker so republikanski gospodarji "počistili" te mestne blagajne do zadnjega dolarja, predno so se umaknili po 16. letnem neomenjenem gospodarstvu iz mestne hiše.

Republikanci ne samo, da so zapravljali milijone z nepotrebnimi uradi, pač pa je republikanski režim tudi direktno kradel mestni denar, kot se je dokazalo na sodnih, in za kar so morali republikanski velmožje v tropah seliti se v državne ječe. Skrbnemu in poštenemu vladarju in gospodarju bi tudi v slabih časih se nekako posrečilo preinčiti se skozi krizo, toda kdor javni denar takorekoč pri oknu tja meče, ta mora povzročiti vesoljno povodenj in propast. In v prihodnjem članku navedemo posledice takega gospodarstva.

D O P I S I

Warren, O.—Ker skoro sleherni dopisnik začne dopis o delu, moram pa tudi jaz sporočiti, da dobrega nimamo nič v tem oziru, ker z delom gre vedno slabše. Če bo šlo tako naprej, ne vem kam bomo prišli.

Vreme je pa popolnoma spomladansko, vendar se pa ljudje zelo pritožujejo, da jim ni dobro. Skoro sleherni se bojuje s prehladom in njega posledicami. Rojakinja Brigita Gliha je na potu okrevanja po hudi bole-

lo zelo zadovoljno in tudi bratje Hrvatje so se zelo pohvalno izražali, da je nekaj lepega. Človeku se kar mило stori, ko sliši slovensko pesem iz ust tu rojene mladine iz manjših naselbin, kjer skoro ne govore materinega jezika drugje kot doma. Zatorej vsa čast jim in le tako naprej!

Po dolgem času tudi naše društvo "Bratska sloga" št. 32 SDZ priredi veselico in zabavo dne 2. aprila v Jugoslovanskem domu. Če bo navadna veselica, ali pa bo še kakšno presenečenje, se bo odločilo na redni mesečni seji 13. marca. Zato apeliram na vse člane in članice, da se udeležite seje v obilnem številu. Vabimo tudi naše dobre člane iz Garrettsville, da to pot gotovo pridejo.

Sedaj naj pa še nekoliko omenim prireditve, ki se je vršila v Girardu, O. zadnje sobote, ko je Mr. A. Grdina kazal slike iz domovine. Kot vedno, kadar je kaj posebnega, smo se tudi sedaj Warrenčanje odzvali v obilnem številu. Pa kdo bi ne šel gledat ljubljene domovine, če ni oddaljena več kot devet milj. Videli smo dosti lepega in zanimivega iz kulturnega življenja Slovencev. Lahko si predstavljamo, da je bilo to nekaj posebnega in lepega. Mr. Grdini najlepša hvala! Vsakemu se zdi najlepši njegov rojstni kraj, zato sem tudi jaz gledal za največjim zanimanjem naš trg Sodražico, kjer je bil ravno semenj, kjer so prodajali ljubljanski in drugi kramarji svojo robo. Seve tudi Ribničani so imeli ta dan razstavljene svoje piske, sklede in piščalke. Kar naenkrat pa zagledam našega g. župnika Franc Travnca. Zgledali so kot pred enajstimi leti. Župnikujejo pa v Sodražici že nad 30 let. Videli smo Novo Stifto, znamenito božjo pot in njene stoletne lipe.

Zelo zabavno je bilo gledati profesorja Trdana, kako je spravljal skupaj svoje vaščane Sušnjane. Človek bi rad gledal kar naprej, toda premikajoče slike vse prehitro beže naprej. Nekdo se je oglasil, da cerkva nočejo več gledati, da jih je preveč. Ne vem, kdo si more predstavljati našo krasno Slovenijo in domovino brez onih belih cerkvic, ki stoje že stoletja po holmičkih, kapelic sredi vasi in znamenj ob potu. So gotovi ljudje, ki jim še Bog ne ustreže, kako se navade nzemljan. Upam, da ni napravilo na Clevelandčane preveč slabega vtisa. Večina je bila zadovoljna in to velja.

Da se ne boste več dolgočasili čitatelji in čitateljice, pa končam in vse skupaj najlepše pozdravljam.

Rosie Racher.

Cleveland, O.—Tudi jaz pošljem svoj glas iz takozvane bele Ljubljane in upam, da mi ne boste odrekli nekoliko prostora v tem cenjenem listu. Volitve so že precej daleč za nami, pa se še vedno dobe ljudje, ki pretakajo krokodilove solze nad porazom Mr. Morgana. Pomilovanja je vredna ona oseba, ki še danes ne vidi, koliko dobroga so storili državljani pri zadnjih volitvah, ko so izvolili Mr. Millerja županom mesta Clevelanda. Koliko tisočakov je novi župan prihranil mestni blagajni, oziroma davkoplačevalcem že v prvih dveh tednih njegovega uradovanja vidi lahko vsak, kdor ima oči. Z dne 29. februarja beremo v "E" nekakšne litanije izpod peresa M. Modrijan iz naše okolice. Ona livali z dušo in telesom republikanske izkoriščevalce, ki so toliko tisočakov po nepotrebnem potrošili v zadnjih letih in vlekli velike plače, a delali pa ne. Omenjena dopisovalka pa pretaka bridke solze za izgubo njih mastnih služb. Nič se ne bi čudili, če bi videli kje v kakšnem republikanskem časniku zapisano, da je omenjena dopisovalka priskočila z nekaj tisočaki na pomoč onim republikancem, ki so sedaj izgubili mastne plače pri mestni vladi.

Omenjena piše, kako so demokratje vozili volivce skupaj. Prav je, da so jih, toda toliko se

pa demokratje vseeno niso zmogli, da bi registrirali volivce na taka stanovanja, kjer ne stanujejo in prazne lote in drugod. Če so republikanci tako pošteno delali, zakaj so jih pa še pred volitvami zapirali zaradi nepravilnih registracij. Najboljše bi bilo, da se vsak tam popraska, kjer ga srbi.

Nekaj omenja, da nas je precejšnje število, pa samo eden dobiva A. D. V tem je dokaz, da je nje modrost precej slabo podkovana. Če bi njeno, oziroma republikansko glasilo imelo toliko naročnikov v naši okolici, kot jih ima Ameriška Domovina, bi gotovo ona zapisala, da je vsak Slovenec naročnik njenega glasila.

Sicer pa ni vredno na vse stvari odgovarjati, ker nima prav nobenega pomena, je pa precejšnje število tukajšnjih volivcev mnenja, da gre vsaka stvar do svoje meje in tako bodo tudi v mestnih uradih z lahkoto uredili vse potrebne stvari in to brez navodil omenjene dopisovalke.

Toliko za danes, pa še drugič kaj. Pozdrav vsem zavednim volivcem zadnjih volitev, Ameriški Domovini pa kličemo: le tako naprej za pravice delavcev in davkoplačevalcev! Mi smo z vami!

A. P. R.

Glas iz bele Ljubljane.—Da ne boste mislili, da smo tukaj v

naši Ljubljani kar zaspali, vam sporočam, da še vedno prav pridno napredujemo. Posebno pa napreduje podružnica št. 14 S. Z. Z. Na naši redni mesečni seji je bilo sklenjeno, da storimo svojo dolžnost in se udeležimo skupne spovedi in sv. obhajila dne 6. marca ob ednih jutraj v naši domači cerkvi sv. Kristine. Spovedovalo se bo v soboto popoldne in zvečer. Zbirale se bomo pred sv. mašo v spodnji dvorani, potem pa odkorakamo z našo zastavo v cerkev. Sedeži bodo za nas odločeni. Prosim vse sestre, da se udeležite v velikem številu. Čim več nas bo, tem lepše bo. Prinesite tudi znake seboj.

Pa še nekaj, drage sestre. Da ne boste pozabile v nedeljo večer 6. marca ob 7:30 bomo imele v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave. igro "Namišljeni bolnik." Igra je v dobrih rokah, smeja ne bo manjkalo. Apeliram na naše sestre, da se udeležite v velikem številu. S tem boste pokazale, da ste za napredek naše podružnice. Prosim tudi sosednje podružnice, da se udeležite naše predstave, kajti o priliki jim tudi me povrnemo. Vabim tudi vse cenjene prijatelje od blizu in daleč in, seve, tudi naši Ljubljanci naj nas posejijo. Torej pridite, zabavali se boste izvrstno. Pozdrav!

Francis Rupert, predsednica

OB PETLETNICI PODRUŽNICE ŠT. 10 S. Ž. Z.

Piše MARY GLAVAN

Rada bi napisala kratko zgodovino podružnice št. 10 SZZ. Spisati bi se pač dala debela knjiga, toda naj zastuje ta opis. Kot prva pri ustanovitvi, vem najbolje, zakaj in kako se je ustanovila.

Že od kar se zavedam mojega življenja, sem se vedno potegovala za pravice ženske, že kot učenka v šoli in potem kot dekle med svetom. Srce mi je vsakokrat krvavelo žalosti, kadar sem videla žensko zaničevano, osamelo, pa najsi sem jo poznala ali ne. Listom, ki so pisali o ženski nedostojnosti, sem zabranila vstop v mojo hišo, čeravno sem imela list že plačan. Najbolj dostojni listi v tem oziru so se mi zdeli Ave Maria, Ameriška Domovina in Amerikanski Slovenec. Ko nekoč prebiram A. S., zagledam v njem članek izpod peresa Marie Priland, v katerem piše vzpodbudne besede ženskam in nekaj namiguje o njih druženju. Kar poskočila sem veselja. Tako sem prebirala z veliko radostjo tudi nadaljne članke, ki so prihajali glede te nove organizacije. In ko so ustanovili sedanjo Slovensko žensko Zvezo, je bilo moje srce tako polno, da sem mislila, da se mi samega veselja razpoči.

Ko so se začele oglašati razne podružnice, kako nestrpnost sem pričakovala, kadar se bo tudi v Clevelandu ustanovila taka postojanka, da bi tako postala članica organizacije. Toda nič. Moja gorečnost pa je vedno bolj rastle, postajala sem vedno bolj nestrpna, celo spati nisem mogla več. Kar naenkrat mi pa pade v glavo misel, da bi sama ustanovila eno teh postojank tukaj v Collinwoodu. Toda te svoje srčne želje si nisem upala razodeti nikomur, ker bala sem se, da bi mi kdo ne podrli te moje gorečnosti.

Tako je bil nekoga dne zopet prav vzpodbuden dopis v A. S., ko sta bili pri meni ravno Mrs. Ausin in Mrs. Sluga. Njima razodenem moj namen in jima dam prebrat tisti dopis. Ko sta prebrali, sem pa jaz zasledovala na njiju obrazih učinek dopisa. Čakala sem, kot obtožene sodbje. "Prav lepo je," pravita obe hkrati. Mislija sem si: "Kuj železo, dokler je vroče," in prabla sem svojo zgovornost in omenila, kako lepo bi bilo, ako bi tudi tukaj v Collinwoodu ustanovile takole podružnico. Obe sta me zvesto poslušali, toda tisti dan nisem prišla do nikakega definitivnega za-

ključka.

Drugi dan pride zopet k meni Mrs. Ausin in moje prvo vprašanje je bilo, kaj je rekla Mrs. Sluga glede te nove organizacije. "O, pravi, da se ji zdi lepo," mi odgovori. "Pa tudi meni se zelo dopade," pristavi. "Toda jaz ti ne morem dosti pomagati, ker ne poznam dosti žensk. Le Mrs. Sluga se poprini, ona jih pozna več." To je bil ves odgovor za tisti dan. Kljub veselum razburjenju, je bila večerja gotova ob času in posoda pomita kar naenkrat. Ko je bilo vse v redu, se opogumim, pa pravim proti moži:

"Ti Francelj, malo pazi na otroke, grem tje na Thames Ave., kjer imam jako važen opravke." Mož me malo sumljivo pogleda, ker v 12 letih najnovega zakonskega življenja nisem šla nikamor sama, posebno ne po "važnih" opravkih.

"Pa sama" me vpraša. "No, Edwarda bom lahko vzela seboj, da jih boš imel manj za varovat."

"Pa da boš kmalu nazaj," mi zabiča. Vzamem fantka in 15 centov, pa brž odbežam iz hiše. V prvi slaščičarni kupim zvezek in svinčnik in tako v eni sapi drvim k Mrs. Sluga. Brž, ko pridem tje, ji začnem pojasnjevati čemu sem prišla. Mrs. Sluga se je muzal in me pogledal izpod čela, rekel pa vendar ni nič. To me je tako opogumnilo, da se vsedem k mizi, potegnem zvezek izpod suknje in začnem pisati. Kmalu zatem pride Mrs. Ausin iz gorenjega nadstropja in se pošali:

"Hej, Glavanka, odkodaj si pa ti za 'sribarja'?"

"Od nocoj," ji odvrnem. "Pa če si 'taublih,' pa še tebe zapišem."

"Bolj sem kot ti," mi odvrne. "Če bo treba bežati, bom vsaj lahko tekla, ti pa ne boš mogla, ker si prenerodna." Iz stranske sobe se prismeje mlajša sestra Mrs. Sluga, fajn punca in tudi to denem v črne knjige. Pa smo bile štiri, kot bi mignil. Potem pa stopimo z Mrs. Sluga še k sosedam, da jih dobimo vsaj osem za začetek. In res, dobile smo jih. V dobri uri je bil ves strah pri kraju. Domov pridem ob času, tako da se mi ni bilo treba izpovedovati kje sem bila in kaj sem delala. Drugi dan že urejvam prvo pošiljate. Skoro sem bila gotova, ko potrka sosed. Veste, v tej naglici sem bila nanjo čisto pozabila. Brž ji razložim, zakaj se gre, pa je bila takoj pripravljena, da

**TRINERJEVO
GRENSKO VINO**

proti zaprtju, slabemu apetitu, glavobolu, izgubi spanja. V vseh lekarnah.

**Če verjamate
al' pa ne.**

se zapiše. Tako nas je bilo devet.

Vsa vesela grem poštarju nasproti, da mu oddam pismo, ko se mi prismeje nasproti Marička iz 144. ceste, pa mi požuga: "Aha! možičku te bom zatožila, da poštarja s pismom pričakuješ."

"Veš, Marička, iz te moke pa ne bo kruha. Jaz ne pričakujem pisma, ampak pismo mislim oddati v Chicago gl. tajnici neke organizacije."

"O," se zavzame, "pa brez mojega imena ga že ne boš oddala!" Brž odprem pismo in napišem še njeno ime. Tako je romalo tisto prvo pismo odprto v Chicago z 10 članicami, katerih imena so: Mary Glavan, Mary Sluga, Angela Polis (takrat se je pisala Oražem), Mihaela Ausin, Mihaela Rovere, Margaret Haffner, Frances Valetič, Mary Vilar, Francka Znidaršič in Marička Babuder. Ta zgodovinski dan je bil 8. marca 1927. Do 24. marca smo jih imele že 21. Na prvi seji je bil izvoljen začasni odbor, ki je pa vodil svoje posle do konca tistega leta. Prve odbornice so bile: Predsednica Mary Glavan, podpredsednica Mary Vilar, tajnica Mary Sluga, blagajničarka Mihaela Rovere, zapisničarka Mary Babuder; nadzorni odbor je bil izvoljen na drugi seji.

Pravi začetek dela se je začel šele sedaj. Katere ste takrat agitirale in ustanovljale podružnice, mi boste gotovo pritrudile, kako naporno in težko je bilo dobiti ženske v žensko zvezo. Skoro vsaka je rekla, da ni še nikoli slišala o tej Zvezi, kaj je nje namen, kakšno podlago ima, ali je inkorporirana, ali ne bo ta denar vržen proč, kaj bom dobila za teh 25c. Taka in enaka vprašanja je bilo treba reševati in odgovarjati nanje. Kako je bilo to naporno in počasno! In za pokazat nismo imele nič: ne knjizic, ne znakov, ne sprejemnih pol, sploh nič. Nobile smo seboj list A.S., pa kaj ko ga ženske niso imele čas brati. Tako je bilo treba v vsaki hiši govoriti od kraja do konca eno in isto zgodbo.

"Oh, iz tega ne bo nič!" so naju z Mrs. Slugo hoteli oplahiti nekateri. Toda midve se nisva dale oplahiti, ampak sva hodili od hiše do hiše in agitirale. "Kaj, zvezat se hočete?" so naju nekateri moški spraševali in dražili. "Že sedaj vam ženskam nič ne pride na konec, kaj bo pa potem?" Toda vsa čast Collinwoodskim možem, noben naju ni nagnal iz hiše, kljub temu, da sva bili precej sitni. Ženske, za katerih dobrobit se je šlo, so bile pa bolj sitne. Največje preglavice so nama delale tiste, ki so se izgovarjale: "Jaz bi se že zapisala, pa sem tako pozabljiva. Mogoče bi kedaj seje pozabila, pa bi me izbrisale." Druge zopet: "Zapisala bi se že, toda na seje ne bom hodila in ne nikamor. Če bo katera prišla iskat, bi plačala." Kaj nama je kazalo drugega, kot vse obljubiti, ako smo hotele napredovati vsaj dotlej, da se ženske malo privadijo.

(Dalje prihodnjič)

Mati Lindbergha uči kot navadno

Detroit, Michigan, 4. marca. Mrs. Evangeline Lindbergh, mati slavnega zrakoplovca Lindbergha, je bila telefonijem potom obveščena po Mrs. Lindbergh, da je bil njen vnuk odpeljan. Kljub temu, da se je mati prejela velika vznemirjenost radi zločina, pa Mrs. Lindbergh nadaljuje s poukom v visji šoli, kot je nadaljevala pred petimi leti, ko je prišla novica, da je njen sin preplul Atlantski ocean v zrakoplovu.

O, Marička! Kaj takega pa še ne! Ne vem, če ste vi že brali, ampak jaz sem pa že in me tako bode na strani, da vam moram takoj povedati. Bral sem namreč, da je neki španec napravil cigaro, ki je osem čevljev dolga in ki tehta ravno 120 funtov. To je največja cigara, ki se je izdelala kedaj na svetu. Mene sedaj samo še to briga, kdo jo bo kadil. Takoj mi je tudi prišlo na misel, kako bi se žnjo postavil Jakšičev France, če bi mu je kdo dal. Izračunal sem, da bi jo kadil najmanj dve leti in da bi moral vedno imeti kakega pomagača seboj, ki bi mu jo prižgal. Enega bi pa moral vedno imeti poleg sebe, ki bi mu s samokolnico odvažal pepel. Pomislite, če bi kdo podaril tako cigaro Francetu, bi takoj dva možaka dobila delo za dve leti. Včeraj sem šel na našo banko, kjer je France za tajnika in sem zmeril, da bi cigara segla od Jakšičevega okna pa do mize, ki je na nasprotni strani. Torej ni v tem oziru nobenega zadržka, manjka samo še cigare. Če bi se do bilo kaj dobrosrčnih prijateljev, ki bi hoteli vreči proč par nikljev, naj se zglasijo. Tudi jaz bom dal par nikljev, kakor hitro dobim od našega župana Rajkota tistih petdeset tisoč dolarjev, ki mi jih je "Pamet" obljubila.

Bral sem tudi, da so imeli pred par dnevi butlegerji konvencijo v Kanadi. Jaz sem za vso stvar zvedel šele potem, ko je bila konvencija že zaključena, torej nisem mogel iti za reporterja. Zapisnik konvencije ni še prišel v javnost, torej se nič ne ve, po čem ga bodo prodajali letos.

Ampak če ima že vsak stan in poklic svojo konvencijo, zakaj bi jo pa enkrat ne sklicali naši marjašarji? Dobro bi bilo, če bi enkrat skupaj prišli, da bi se preuredila pravila in dobil čarter. Človek sedaj res ne ve, kako bi se ravnal. V Collinwoodu golfajo drugače, v Clevelandu pa zopet drugače. Treba bi bilo uvesti en sistem, da se človek ne zmoti. Če ima kdo kak predlog, naj zine!

Pa še to sem bral, da so kupili predsedniku poslanske zbornice kladivo, ki tehta ravno 250 funtov. Mora biti jako pripraven pri sejal in bi prav prišel tudi pri nekaterih naših sejah. Pomislek je samo eden: kladivo bi se za zamah še kako vzdignilo, ampak uboga miza, kamor bi tresčilo! Ta bi bila reva, ta!

In tudi to, da se sedaj znanstveniki noč in dan trudijo, da bi iznašli kako bi se dalo dobro uporabiti smrčanje. Silno škoda se jim namreč zdi, da bi človek smrčal brez vsake koristi in bi se taka velika sila kar tako porazgubila. Jaz dam tem našim učenjakom vso čast in priznanje, da so se podali na to prekoristno idejo in kadar bodo pravo pogruntali, dobijo v dveh dneh spomenik. Ker je vsaka gestujia dobro došla, sem tudi jaz dal dve za enkrat, časoma morda še katero pošljem. Smrčanje bi se namreč lahko upreglo na enak način, kot vodno silo ali pa elektriko. Smrčanje možkega, ki proizvaža več konjskih sil skozi nos, naj bi se uporabilo za žaganje drv, ženska pa, ki je manjša, naj bi se pa porabila za gonilno silo pralnega stroja. To so moje sugestije. Jih je pa še več drugih, kot na primer: da bi se smrčanje napeljavalo v posebne mehove, na katerih bi bile pritrjene piščali in tako bi imeli lahko drugi dan godbo zastojni in bi se lahko izpodrinilo radio aparate.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROCNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovlite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 55, Mon., March 7th, 1932

Glede nove vlade v Clevelandu

Ko je nastopil 22. februarja mestno vlado v Clevelandu novi župan Ray T. Miller, ni dobil samo absolutno prazne blagajne, pač pa tudi tisoče in tisoče ljudi, ki so začeli zahtevati delo. Računa se, da se je oglasilo samo prvi teden Millerjeve vlade v City Hallu nad 5,000 ljudi, proseč delo, nadalje, da se je oglasilo pri 33. vardnih voditeljih demokratske stranke nadaljnih 50,000 mož in žen, fantov in deklet, vsi proseč dela, dela, dela!

Delo prinese zaslužek, zaslužek prinese jed in obleko, plačano stanovanje, zabavo, razvedrilo. Ni čuda, da se kriči po delu, vse zahteva, prosil, milo prosil. Mnogo jih je, ki niso imeli zaslužka eno leto, dve leti ali mogoče več, in med njimi so družinski očetje, ki morajo skrbeti za malo deco.

In pričakuje se od nove mestne vlade, pričakuje se od Millerja, pričakuje se od vardnih voditeljev, da bodo zadovoljili vsem. Najprvo pogledimo, kakšen je položaj v trenutku, ko je nastopil Miller županski urad. Ako imamo pred seboj čiste račune, tedaj se tudi laglje lahko ravnamo.

Povedali smo in dokazali, da je Miller nastopil mestno vlado ne samo v najbolj žalostnih in kritičnih časih, pač pa tudi v trenutku, ko so bile mestne blagajne radi nezasiščano potrpatne republikanske vlade popolnoma prazne. Ko vemo to, pogledimo, kaj Miller lahko naredi, in česa ne more narediti.

Mesto Cleveland daje zaslužka nekako 10,000 javnim uradnikom in delavcem. Službe so bile pod republikanskim režimom natrpene do skrajnosti, da še več smo jih imeli in podpirali, kot jih je bilo potrebno. Ni čuda, da je republikanska vlada pustila za seboj poldrug milijon dolarjev deficit, katerega mora paziti Miller, da ga pokrije, kajti z deficitom je nemogoče voditi vladne posle. Deloma bo Miller pokrival ta deficit s tem, da bo in je deloma že odpravil par sto nepotrebnih uradov, ki so črpali letno \$700,000 davčnega denarja. Pri tem ne bo nihče prizadet, ako se ti uradi odpravijo, vsaj naši ljudje ne, ker jih niso nikdar ne imeli, niti poznali.

Rekli smo, da so bila vsa mestna dela pod republikansko vlado do skrajnosti oddana. Novih ljudi se ne more najeti, razven ako kdo ne umrje ali se pa prostovoljno ne umakne. Da preskrbi novi župan Miller delo svojim pristašem, mu ne preostaja drugega kot odpovedati republikancem v službi njih delo in na njih mesta postaviti druge — demokrate. Reklji smo, da ima Cleveland 10,000 posameznih služb in del. Od teh jih je 3,500 policistov in ognjegascev, katerih se ne more odsloviti, ker je postavno zabranjeno. To smo pred volitvami tudi povdarjali.

Županu Millerju preostaja torej še nekako 6,500 uradov in del pri mestu. Izmed teh jih je nekako 2,000 takih del in uradov, iz katerih župan Miller ne more odstaviti sedanje nameščence, ker mu je postavno prepovedano ali pa ne more dobiti v naglici za to primernih ljudi. Preostaja torej nekako 5,000 javnih mestnih del, katere novi župan Miller potom svojih pomočnikov lahko odda demokratom.

Kratkomalo odsloviti vseh teh 5,000 ljudi ne kaže. Polagoma zgubivajo republikanci delo, in na njih mesta stopajo demokrati. Huda je sicer, tudi za republikanca, zgubiti delo, toda pri tem je edino tolažilna resnica, da so republikanci v mestu zadnja leta neprestano delali, dočim so demokrati stradali. Naj se torej zamenja, kar se zamenjati da, da dobijo desedaj lačni tudi priliko za kos kruha.

Med drugimi, ki so se oglasili in prosili delo, je bilo seveda tudi stotine in stotine naših rojakov, naših Slovencev in Slovenk. Samo pisovalni urad 23. varde je naredil in spisal okoli 1,500 prošenj, koliko naših ljudi se je pa oglasilo pri vardnih voditeljih v drugih delih mesta! Skoro zgloda, kot da so vsi ljudje brez dela. V takih razmerah ohraniti hladno kri in bratsko ter pošteno svetovati in pomagati je skrajno naporno in mučno delo. Naredili smo vse, kar je v danih razmerah mogoče. Naši ljudje dobivajo delo dnevno, vsak dan gotovo število, toda da bi se vsem ustreglo, ni mogoče niti Bogu, kaj šele človeku. Izmed 5,000 možnih mestnih del, bodo dobili Slovenci, oziroma so že, kakih 500 do 600 del. Ne sicer vsi naenkrat, ampak zaporedoma, kakor pride zahteva, in kakor so vpisani v protokole. Eni prej, eni pozneje, toda prepričani bodite, da je vodstvo naše stranke neprestano na delu, da dobi za naše ljudi polno mero, kot se jo more pričakovati v danih razmerah. Le ne silijo preveč, ne zgubiti potrpežljivosti, vzelo bo tedne in mesece, predno se bo moglo vsaj večini ustreci. Izsiliti se ne da nič, čakati je treba, da pridejo oni, ki so vpisani, na vrsto. Glede različnih del pa spregovorimo v prihodnjem članku.

ZASUŽNJENI BRATJE V PRIMORJU

A. Grdina

Čital sem članek pod zgor-
njim naslovom, namreč: da pre-
malo storimo za brate v Pri-
morju. Da, da, je res, nič ne
storimo, sram nas je lahko! Ve-
liko se bahamo in veliko misli-
mo o sebi in o naši moči, ki jo
kazemo tu in tam, toda da bi
kjerkoli nekaj pokazali skupne-
ga in junaškega, tega še nismo

gli udariti na tistega tirana.

Toda, (zopet tisti "toda") ta-
koj v hipu pozabimo kaj smo čel-
tali, druge vsakdanje stvari so
nas in naše misli zavrnilo na
drugo stran in na brate smo zo-
pet pozabili. Ze potekajo leta,
celo deset let in še več, mi pa še
nismo česar storili.

Vendar pa nismo tako nemi
in topi, nekaj smo pa le skuša-
li storiti. Enkrat smo sklenili,
da jih odkupimo z denarjem, ki
ga bo javnost spravila skupaj.
Zavzeli smo se za en milijon do-
larjev. Do \$60,000 svote smo
še nabrali, da bi odkupili brate
na en ali drugi način. Toda kaj
se je zgodilo? Mi smo naše mne-
nje spremenili, za odkup nismo
več računali, denar smo vpora-
bili za druge namene; še danes
prav za prav ne vemo, kam in
kako je bilo z denarjem.

Z drugo besedo: Mi nismo
imeli volje pomagati. Mi smo
samo govorčili in pisaličili, v
dejanju pa nismo ničesar stori-
li kaj vrednega, ker nismo imeli v
srču to, kar smo imeli na jeziku
in papirju.

Tudi zborovanje smo že ime-
li in zbirali smo pred letom dni
ponovno v namenu za naše Pri-
morje. Ognjevito smo poveda-
li na našem javnem shodu, da
bomo zainteresirali ves svet, kaj
da se godi z našimi brati v su-
ženstvu, toda kakor ogenj, ki
še pokaže iz slame zopet tako hit-
ro poleže, tako smo tudi mi na-
redili za odrešenje trpinov v
Primorju.

Pa temu ni kriv narod! Saj
vemo, da je narod pri volji sto-
riti vse in tudi žrtvovati za
stvar, krivo je vodstvo, katero
začne in pri začetku neha.

Kriva je naša sebičnost, ne-
iskrenost, nezaupnost drug dru-
gemu, največ pa seveda tisto ne-
srečno glavno vodstvo, ki je vse-
lej vzrok, da nobena stvar ne
more do cilja.

Mi smo pri vsej naši jakosti
kot narodna sila strašno razdel-
jeni v male odseke, klubice,
skupinice, po številu v toliko, da
sami ne vemo v koliko. In ker
smo tako razdeljeni, smo tako
zaverovani vsak v svoje grup-
pe, da si ne upamo brez teh
nikamor drugam, da bi kaj
skupnega za brate storili v Ju-
goslaviji.

Ako se dobi človek, ki bi si
drznil storiti korak, se zakriči:
Kdo te je pooblastil! Ako se
vpraša za pomoč enega kluba,
društva ali skupine, se zopet
vpraša: Kako da ravno ta klub
ravno to društvo začena to de-
lo, zakaj da se ni nas prej vpra-
šalo! Ako se je polastil človek,
ki nosi ime katoliškega prepri-
čanja, se zopet vpraša: Kaj se
pa ta človek vmeša v narodne
zadeve! In ako prične nasproti-
kati cerkve, se bo reklo enako:
O, že vemo, da iz tega ne bo nič!
Tako smo rešavali naše Primor-
je, kar je greh, narodni greh,
naša zanikrnost, naša sebičnost
in naša lastna krivda, za katero
odgovarjamo vsi, ki smo v tem
prizadeti in ne odgovarja narod.
Kaj bi sam naredil vse, da ima is-
krene in dobromisleče voditelje.
Narod je voljan in dober, hoče
in tudi žrtvuje, toda voditelji so
ga še vedno zavozili in potegnili
za nos, izkoristili in pustili na
cedilu. Kdo pravi da ni bilo ta-
ko! Črno na belem ima naša
javnost zabeleženo zgodovino
zgoraj navedenih takih dejanj,
radi katerih je bil narod ope-
harjen s praznimi obljubami.
Toda narod pozablja, odpušča in
vedno upa, da je to zadnja pre-
vara in da se bo v bodočnosti
vendar dobil kdo, ki bo nesebi-
čno zagrabil za delo, kakor so to
storili drugi narodi za svoje do-
ma.

Če je kje kakšna narodna si-
la, ki je zmožna in dolžna stori-
ti korake za svoje, je to naša
metropola clevelandška. Kaj
smo vse doprinesli za naše do-
move in društva, organizacije
tukaj! To je sila, kakoršne ni
kje drugod v Ameriki. Ta sila
je mrtva za nas in za naše, ker
je ne znamo izrabiti za dobro
onim, ki nas s solzami v očeh,
ter s sklenjenimi rokami proseč

ključjo na pomoč v največjem
trpljenju in tiranstvu kakor čel-
tamo dnevno, a mi se ne zgane-
mo, nemo in topo je naše srce.
Ni res, da hočemo pa da ne mo-
remo. Res je, da počemo ker
nimamo volje. Ko bi imeli vol-
je, bi storili vse, tako pa radi
sebičnosti drug drugega, ne de-
lamo in pustimo svoje trpeti.

Pa boste rekli: Kje in kako
naj jim pomagamo? Aha, to je
baš to, kar sem hotel, da bi me
vprašali. Sedaj vam hočem od-
govoriti: Tole je kar me teži in
boli, ko vidim, da naši trpijo,
še največ radi naše medsebojne
nesloge v tem, kar bi morali za
svoje doma drugače ravnati!

Mi smo pozabili ali zatajili,
da smo (mislim vse one, ki še
na domovino in svoje mislijo in
jim žele pomagati) Jugoslavo-
ni. Kako zoprno nam je to novo
ime: Smo Slovenci in smo Hrva-
ti, nismo pa Jugoslavo-ni. Vemo
pa dobro, da je naša nova
država že 12 let Jugoslavija, 13
milijonska država po številu lju-
di Jugoslovancev sestoječa iz Sr-
bov, Hrvatov in Slovencev. Ni
več Srbije, ne Hrvatske in več
Slovenije razdeljene ena na-
pram drugi, marveč so vse tri
zaveznice med seboj. Sicer so
še vse kar so bile. Nič se jim
ni vzelo, nič se jim ni prikraj-
šalo, pač pa se jim je dalo var-
stvo in protekcijo, ujedini se
jih je v močno, danes v eno naj-
boljšo državo v Evropi.

Mi pa v Ameriki skoro ne zna-
mo ali znati in priznati noče-
mo, ali pa prav klaverno pri-
znavamo Jugoslavijo.

Kako so se v Ameriki drugi
narodi za svoje doma potegnili
Slovaki in Čehi za Čehoslovaško,
kaj vsega niso storili! Saj je
domovina bila odvisna naravnost
od teh, ki so v Ameriki.

Mi smo tukaj razdeljeni in se-
bični in delimo v dva dela še
one, ki so doma, namesto da bi
jim pomagali do ujedinijenja, za
močno in ujedinjeno Jugoslavi-
jo! Brez dobro ujedinijenje Ju-
goslavije, bodo naši v Primorju
ostali za vedno nerešeni v su-
ženstvu. Vsak, ki deli in je
proti Jugoslaviji, ta potiska vse
zasužnjene brate še globočje v
sužnost tiranstva! Ker edina
sila rešiti zasuznjene brate je
mogoča trdno združena država
Jugoslavija.

In mi smo tako slabi Jugoslo-
vani, da se najraje kjer le mo-
remo ognemo imena: Jugosla-
vija! Jugoslovani! Namesto da
bi s ponosom in pogumom po-
vsod izgovarjali, rajši vse naj-
dem v tujih časopisih, če je le
kje mala notica proti Jugosla-
viji, to že ponatisnemo. Tako
ljubimo svojo novo državo, za
katero so šli v boj veliki mislici,
kakor je bil Dr. Evangelist
Krek, Korošec, Stromayer in
koliko še drugih velikih mož, ki
so kot pravi narodni ljubitelji
skušali izpeljati narod iz sužno-
sti Avstrije v svojo svobodno
državo Jugoslavijo, ki je kakor
sem omenil, izmed vseh držav
najbolja, ki ima največ kruha in
dela za svoje podanike, četudi je
še oslajbljena in skromna radi
preglobokih ran, ki jih je dobi-
la ko se je za svobodo bojevala;
in koliko je padlo naših sinov
za Jugoslavijo!

Mi naravnost nizkotno prezira-
mo ime Jugoslavije, in naravnost
tlačimo naše v Primorju še
globokeje v tiranstvo, ker nismo
iskreni Jugoslavo-ni, ker smo se-
bični in hočemo sebe in samo se-
be, države pa počemo. Radi te-
ga tudi ne smemo in ne moremo
pričakovati, da bo država kot
taka hotela ali mogla začeti re-
ševati zatirane brate, dokler ni-
smo mi njeni iskreni in ji nak-
lonjeni bratje sami!

Samo po sebi je umevno, vsak
otrok bi moral to vedeti, da je
v državi in edino v državi moč
in spas bratov iz tiranstva.
Edinstvo v državi je tista moč
in sila, ki jih bo rešila, mi pa v
tujini, bi morali strniti z njimi
en glas! Tako so storili vsi na-
rodi, ki so svoje preko morja v
resnici ljubili. Tako so storili
že omenjeni Čehoslovaki, tako
delajo Romunci, čitamo da dela-

jo tako tudi sedaj Kitajci in
spleh vsi narodi, le mi Jugoslo-
vani, mi, ne delamo za skupnost,
delamo pa za propagando raz-
dora, kar je naravnost za propa-
gnado komunizma in boljše viza-
ma, nikdar pa za rešenje Pri-
morja. Kdor je proti Jugosla-
vlaviji, ta je proti odrešenju
Primorja, ker se na rešenje ni-
kdar brez edinstva Jugoslavije
računati ne more.

Na eni strani se jezimo nad
trpljenjem n a r o d a , n a d r u g i
strani pa ničesar nočemo stori-
ti kar je storiti potreba v smi-
slu, da bi pomagalo in koristilo.
Ali smo že poslali kakšen apel
na našo državo? Smo naredili
neko prošnjo, toda nismo pa ni-
kjer še državi nikdar dali nika-
kega priznanja. Ime kralja je
nam sitno izreči, ognemo se po
ovinkih, mi samo nekaj hočemo
od države, ničesar pa nočemo
dati državi v priznanju. Tako
rešujemo mi svoje v Primorju.
Nikar se ne čudite, če se bodo
nad nami še pritoževali in za-
stojni stegovali roke po naši po-
moči, krivi smo mi!

ZAPISNIK

šeste redne delničarske seje korporacije Slovenski Delavski
Dom, vsrčee se dne 19. januarja 1932 v avditoriju
S. D. D., 15335 Waterloo Rd., Cleveland, O.

Predsednik direktorija Joseph
Žele otvori sejo ob 8:15 uri zve-
čer. Pozdravi navzoče delničarje
in zastopnike društev v imenu
korporacije, ter apelira na zbor-
nico, da se drži reda in razpravl-
ja stvarno, za koristi organizacije.
Tajnik V. Cöff čita dnevni
red za zborovanje 6. konvencije.
Frank Lunka stavi predlog, da
se dnevni red sprejme kot je čit-
tan. Sprejeto brez opozicije.

Čita se imena direktorijev.
Navzoči so vsi razven direktor-
ja John Mandel. Čita se poobla-
ščena imena društvenih zastop-
nikov. Nenavzoči zastopniki so
od društva "Utopians" in
"Modern Crusaders".
Sprejme se predlog, da pred-
sednik imenuje pet članov v po-
verilni odbor. Imenovani so:
Frank Lunka, Joseph Durn, An-
ton Bokal, Mike Jakin in Lu-
dvik Sanobar, kateri vsi sprejme-
jo. Nato se sprejme predlog
John Lokarja, da čas zborovanja
je od 7:30 ure do 11. zvečer.

Preide se na nominacijo pred-
sednika konference. Nominacijo
sprejme edino Rudolf Perdan in
je soglasno izvoljen za konferen-
čnega predsednika. Za podpred-
sednika izvoljen soglasno Joško
Penko. John Gorjanec stavi pre-
dlog, da se izvoli dva zapisnikar-
ja, ter se jima plača po \$5,00
za vodstvo zapisnika skozi celo
konferenco. Bensa proti predla-
ga za enega zapisnikarja in se
plača \$5,00. Predlog za dva za-
pisnikarja dobi veliko večino.
Nominacijo sprejmeta Louis Ka-
ferle in Frank Hajni in sta so-
glasno izvoljena zapisnikarjem.
Nato zasede konferenčni odbor
svoja mesta.

Predsednik Rudolf Perdan za-
vzame svoje mesto, nagovori na-
vzoče k stvarnemu zborovanju
ter pozove k dnevnemu redu. Po-
verilni odbor poroča, da je pro-
našel dve neuradni poverilnici,
ki sta od dr. "Loyalites" in
"Godba Bled," ostale so pravilne.
Sprejet je predlog, da se sprej-
me tudi omenjene pravomočnim.
Nato se ugotovi, da je zastopa-
niki nadpolovično delnic S. D. D.
stem je seja sklepna v vseh ozi-
rih.

Preide se na poročila direktor-
ija iz leta 1931. Prvi poročila
predsednik direktorija Joseph
Žele. "Čenjenji zastopniki dru-
štev, delničarji in delničarke
Slov. Del. Doma! Kot predsed-
nik imam kratko poročilo o po-
slovanju preteklega leta. Sej sem
se udeležil vseh rednih in izvan-
rednih. Da je bilo veliko posla
in zamude časa se razume, mo-
ram pa reči, da ako se vidi uspeh
in napredek, se človek rad potru-
di in žrtvuje. Da je bil uspeh
v tem letu, boste slišali iz dru-
gih poročil, posebno iz finančne-
ga poročila. Navzlic, da so obče
razmere v tem letu vseposvodi-

Ako smo zares ljudje, da ima-
mo razum in odkriti iskreno in
pošteno srce, je naša dolžnost,
da bi se zavzeli. Naš klic bi bil
jak in silen, če bi ga hoteli zag-
nati. Vsa jugoslovanska zav-
ednost bi se morala dvigniti.
Ves narod in organizacije, vsa
društva in klubi, zastopstvo in
posamezni!

Še je čas, dasi je že mnogo
zamuženega, težko je upati, ker
smo že otrpni, ker smo sebični
in preponosni sami na sebe, ker
ne pomislimo, da ravno radi nas
tukaj in radi nekaterih doma, ki
so nam enaki, naši bratje trpijo
in bodo trpeli še nadalje. Tiran
se pa nam smeje v pest, ker to
je ravno tiranu všeč, da se mi
bunimo napram edinstvu in pri-
jateljstvu vseh Jugoslovancev.
Če bi hoteli in imeli voljo, bi
lahko mnogo storili, ker pa smo
sebični, zato ničesar dosegli ne
bomo. Kriv pa ni narod, mar-
več oni, ki se delajo kot da so
naroda voditelji, pri tem pa vse
že v kalu unijo radi sebično-
sti, ker nočejo delati, če dela še
kdo drugi. Se bom še oglašil!

**Če verjamate
al' pa ne.**

Predno se pozabi, oziroma da
se ne pozabi, je treba omeniti,
da je bilo včeraj ravno štiri ted-
ne, kar se je zablščala "Pamet"
na St. Clairju in tri tedne, kar
so jo razdelili še zadnje, ki so
jo imeli. Naj ji bo ohranjen ča-
sten spomin!

△

Tone Baraga in France Le-
gan (shorty) sta neznanstvo ve-
lika prijatelja in se nista še ni-
kdar skregala drugače, kot pri
marjašu in to je dvakrat na dan.
Nekoč je imel Legan opravke v
mestu in ker ni imel časa, je
prosil Toneta, če bi zanj opravi-
lil stvar, ker je šel Tone itak v
mesto po opravkih.

Tone je rekel okej in se je po-
grahovsko priveril, da bo opravi-
lil natančno po naročilu in da
si boljšega namestnika ne bi
mogel izbrati. Legan mu je vli-
val v glavo zadnje nauke in ga
učil kam naj gre in kaj naj na-
roči. Nisem mogel zvedeti po
kaj ga je poslat, to pa vem, da je
prinesel Baraga popolnoma dru-
go stvar, kot mu je pa Legan
naročil.

"Saj sem vedel, da ga boš po-
lomil!" je kričal Legan. "In to
ti tudi kar zdalej povem, če bom
hotel drugič kakega norca kam
poslat, bom šel sam!"

"Tako je," je sekundiral Ba-
raga.

△

V Clevelandu imajo na raz-
stavi zlato kupo za pivo, iz kate-
rega je pil nekdanji ruski car
Aleksander III. ječmenovec. Kupa
drži dva galona. Ne vem kaj
bi dal, da bi videl tega carja
piti zlato pivo iz te kupe. Vede-
l bi namreč rad, ali ga je spil
na dušek, ali se je kaj oddahnil.
Ta kupa naj bo tudi za zglod,
kakšni junaki so bili včasih, ki
ga niso pili iz fingratov, kot ga
mi in jih ni tako zanašalo, če so
ga spili par galonov. Če ga nas
eden spije dva kozarčka, pa je
že vse naše. In sebe pri tem tu-
di čisto nič ne izvzamem. Ampak
letno bi pa le z gledalo, če bi
nas sedelo kakih šest okrog
mize in bi ga imel vsak pred se-
boj dva galona naenkrat. Potem
bi se pač izplačalo reči: na
zdravje!

△

Nekomu se je zdelo, da ga ne-
kaj boče, pa se napoti k zdrav-
niku, da ga preišče in mu pove,
če je kaj nevarno.

Zdravnik ga prijazno sprej-
me (zdravniki so vsi prijazni),
ga natančno preišče, potem pa
reče:

"Vaša jetra so sicer nekoliko
otekla, toda to me nič ne skrbi."

"Če bi bila vaša jetra otekla,
bi tudi mene ne skrbelo," se odr-
že bolnik, kateremu še je za-
maloz zdelo, da zdravnik njegovo
bolezen tako malo ceni.

△

Neka postarna gospodična, ki
se je pa še vedno štela, da ga
bo nekoč vjela, pride k zdravni-
ku, ker jo je nekaj slabilo notri.
Gospod zdravnik jo skrbno pre-
išče, pa bolj ko jo preiskuje,
bolj zmajuje z glavo in končno
reče:

"Prav nič mi niste všeč!"

To se je pa gospodični pokadi-
lo, pa mu vsa užaljena zabrusi
nazaj:

"Saj tudi vi niste posebno le-
pi, gospod doktor!"

△

Zakonska sta se hudo sprla in
je šlo tako daleč, da sta šla pred
sodnika. Za pričo sta imeno-
vala nekoga, ki je bil priča pre-
piru. Torej se sodnik najprej
obrne do priče:

"Ali ste bili vi navzoči takoj v
začetku prepira med zakonce-
ma?"

"Aha, prav od začetka, saj
sem bil za tovariša pri poroki."

Epidemija ošpic

Mestni zdravstveni urad po-
ročila, da se je zadnje čase zelo
razširila epidemija ošpic. Vseh
za to boleznijo obolenih oseb, ki
so bile naznanjene zdravstvene-
mu uradu je 829. Toda ker oš-
pice niso preveč nevarna bole-
zen, ne bo nič hudega.

MORSKI RAZBOJNIK

SPISAL

KAPITAN FREDERICK MARRYAT

IZ ANGLEŠČINE PREVEL J. M.

Sklicali so moštvo "Avenger-jevo" na zadnji del ladje, da odločijo, kaj se jim zdi najbolje storiti ob teh razmerah. Odločili so se za to, da dvignejo sidro in odplujejo v zaliv, kjer bi bilo po njih mislih lažje braniti ladjo, kakor pa če bi ostali na sedanjem mestu.

Dvignili so sidro in nadaljevali nevarno pot. Veter je postal močnejši, tako da je voda gnala majhne valove; zato sedaj ni bilo več mogoče videti nevarnega dna. V tem času pa sta "Enterprise" in "Comus" plula zunaj klečevja proti vetru.

Okoli poldne je veter narastel še mnogo bolj. Peneči valovi so udarjali sedaj povsodi ob skalovje in pečevje. Mornarji so zavili skoro vsa jadra, zakaj hitrost je še povečala nevarnost, v kateri je bil "Avenger."

Razvili so jadra za vihar, ostala pa zavili še bolj. Pa tudi s temi majhnimi jadri je letela ladja z vetrom hitro dalje.

Kajn je stal zadaj in dajal krmarju povelja. Mnogokrat so bili že zadeli ob skale, vendar so bili še vedno dosti srečni. Vlekli so za seboj deske in sploh storili vse, da bi zmanjšali hitrost. Samo udarjanje kipečih valov je kazalo, kje so velike skale, tako da se jih je bilo mogoče ogibati.

"Zakaj pa ne pozovemo Hawkursta, ki jako dobro pozna vse skale in peči, da nam kaže pot?" je opomnil krmar onim, ki so stali okoli njega.

"Prav pravite! Pojdimo po njega!" so vzkliknili nekateri izmed razbojnikov, drugi pa so odšli v notranje prostore.

V kratkem času so se vrnili s Hawkurstom ter ga odpeljali na sprednji del. Prav nič se ni ustavljal, ko so zahtevali, naj vodi ladjo skozi klečevje.

"Ako pa tega ne storim?" je dejal drzno Hawkurst.

"Potem izgubiš glavo, to je vse," je odgovoril krmar; "ali ni tako, fantje?" je nadaljeval ter se obrnil k razbojnikom.

"Da, ali nas privedi na varno, ali te pa vržemo v morje," jih je odgovorilo nekoliko.

"Takah groženj se ne bojim, fantje," je odgovoril Hawkurst; "vsi me poznate za vlega možaka, in prav nič ne bi mi bilo podobno, ako bi vas sedaj zapustil. No, ker vas vaš kapitan ne more rešiti, mislim, da vas moram jaz; toda," je vzkliknil ter se ozrl okoli sebe, "kako pa je to? Ai smo že iz preliva? Da — ne vem pa povedati, ali moremo zopet priti vanj."

"Nismo še iz preliva," je dejal Kajn, "veš da še nismo."

"No, ako ve kapitan bolje kakor jaz, mislim, da stori najbolje, ako vas on spravi tukaj skozi kleči," je odgovoril Hawkurst.

Razbojniki pa so bili različnih misli ter vztrajali pri tem, da vodi Hawkurst, ki je dobro poznal preliv. Kajn je stopil na zadnji del ladje, Hawkurst pa proti prednjem.

"Storil bom najboljšo, kar morem," je rekel Hawkurst, "toda pomnite, ako se nam ne posreči priti v pravi preliv, ne dolžite potem mene. Obrnite nekoliko — še malo obrnite — vedno tako — tu je pravi preliv, fantje!" je zaklical ter kazal mirno vodo med razpenjenim valovjem.

Hawkurst je vedel, da ga izpostavijo na suho o prvi priliki, ki se jim ponudi. Zato je sklenil ladjo uničiti, tudi ako izgubi življenje. Zaraditega je vodil sedaj ladjo iz preliva naravnost proti klečevju in minuto pozneje, ko so prišli iz njega, so že mnogokrat zadeli ob kleči. Ko je pa ladja tretjkrat zadela ob

nje, je ostru koralna skala predrta njeno dno in voda se je neznanško hitro vllila skozi odprtino.

Smrtna tišina je zavladala med morskimi razbojniki.

"Možje," je rekel Hawkurst, "storil sem najboljšo, kar sem mogel, in sedaj me lahko vržete v morje, ako vam je drago. Ni moja krivda, temveč tegale človeka," je nadaljeval ter pokazal na kapitana.

"Prav malo je do tega, čigava je krivda, Hawkurst," je odgovoril Kajn, "to že poravnamo; za sedaj imamo preveč drugega opravila. Spustite čolne v morje, fantje! Kakor hitro le morete in vsakdo naj se preskrbi z orožjem, strelivom in živžem. Mirni ostanite! Ladja stoji dobro in se ne bo potopila. Polagoma rešimo vse!"

Razbojniki so se pokorili kapitanovim poveljem in spustili vse tri čolne v morje. V prvem so deli ranjence in Klaro d'Alvarez, ki ji je pomagal Francisco. Kakor hitro so se močje preskrbeli z orožjem, se je Francisco ponudil, da čuva Klaro, in čol je odrinil.

Z bojnih ladij so videli, kako je "Avenger" zadel ob klečevje in so se razbojniki pripravljali, da spuste čolne v morje. Zaraditega sta se takoj zasedrali in spustili čolne v morje, češ, da preprečijo razbojnikom prihod od otokov, kjer bi se utegnili pripraviti na uspešno obrambo.

Akoravno se sicer ladji sami nista mogli približati skalam in klečem, je bila voda na mnogih krajih vendar dovolj globoka, da so mogli čolni plavati brez nevarnosti. Kakor hitro je Francisco v prvem čolnu odrinil od "Avengerja," so čolni bojnih ladij pohiteli, da mu odrežejo pot. Razbojniki so to zapazili in so se še hitreje pripravljali na odhod z ladje. Kmalu je odrinil tudi drugi čoln, v katerega je skočil Hawkurst. Kajn pa je ostal še nekoliko časa na ladji, da se prepriča, ali niso pustili kakih ranjencev zadaj. Nato je tudi on zapustil ladjo v zadnjem čolnu in krenil za ostalima dvema. Bil je sedaj eno miljo in četrt za drugim, v katerem je bil Hawkurst.

V onem času, ko je Kajn zapustil ladjo, je bilo težko reči, ali se bo čolnom z bojnih ladij posrečilo ujeti enega ali drugega izmed razbojniških ali ne. Oboji so napenjali skrajne moči. Ko je dospel prvi čoln s Franciscom in Klaro do suhega, je bil prvi izmed sovražnih čolnov komaj pol milje daleč od njih. Plitvine so jih pa nekoliko zavirale, kar je bilo le razbojnikom na korist. Ravno ko je dospel drugi čoln s Hawkurstom do suhega, so z nekega čolna, ki je pripadal h "Comusu," ustrelili iz topa. Zadnji čoln

razbojnikov je bil komaj še dve-sto jardov od obrežja, ko ga je na zadnjem koncu zadela druga krogla, ker ni mogel zaradi plitvin hitro najti pota. Takoj se je voda vllila vanj in kmalu se je potopil.

"Izgubljen je!" je vzkliknil Francisco, ki je peljal Klaro v neko podzemeljsko jamo in stal ob vhodu, da jo brani; "potopili so njegov čoln — ne, sedaj plava proti obrežju in bo tukaj mnogo prej, nego stopijo angleški mornarji na suho."

In tako je tudi bilo. Kajn se je junaško boril z valovi ter plaval proti majhni podzemeljski jami. Bila je bliže onemu kraju, kjer se je bil čoln potopil, kakor pa onemu, kjer je Francisco s Klaro in ranjenci stopil na suho. Francisco je lahko razločil kapitana od ostalih mož, ki so plavali proti obrežju, zakaj bil je daleč pred njimi, in ko je prišel že blizu brega, so ga zakrile skale Franciscovim očem. Ta se je pa bal zanj, zategadelj je splezal na skale in gledal za njim. Kajn je bil le še nekoliko jardov od brega, ko je počila neka mušketa. Razbojniški kapitan se je vzdignil visoko iznad vode — se stresel — čisto modra voda se je pordecila — se potopil in ni ga bilo več videti.

Francisco je planil s skale in ugledal Hawkursta, stoječega spodaj z mušketo v roki, ki jo je zopet nabijal.

"Lopov!" je zakričal, "odgovor mi boš dajal za to!"

Hawkurst je bil zopet nabil svojo mušketo in zaprl ponovno. "Toda ne tebi!" je odgovoril Hawkurst, vzdignil mušketo in nameril na Francisca.

Krogla je zadela Francisca v prsi. Nagnil se je nazaj, se opotekal čez pesek, dospel do jame ter padel Klari pred kolena.

"O, Bog!" je vzkliknil ubogo dekle, "ali ste ranjeni? Kdo me bo sedaj branil?"

"Skoro da ne vem," je odgovoril Francisco slabotno. "Ni kjer ne čutim nobene rane. Čutim se močnejšega," in položil si je roko na srce.

Klara je odpela njegov telovnik in spoznala, da je bil tam zavoj, ki ga mu je bil Kajn dal in ki ga je nosil v prsnem žepu. Ta zavoj je zadela krogla, ki pa Francisca ni ranila. Močni uda-

rec na prsi ga je oslabil in njegova glava je klonila Klari v naročje.

Poročati pa moramo tudi o tem, kako se je godilo drugim, ki so bili udeleženi pri tem prizoru. Edvard Templemore je pozorno in napeto opazoval s svoje ladje gibanje sovražnikovo, kako je ladja zadela ob skalovje in kako so se neustrašeni razbojniki poizkušali rešiti. Z velikim daljnogledom je lahko opazoval razločno vse, kar se je godilo, in močno mu je utripalo srce, ko so njegove oči ugledale belo obleko neke ženske na krovu — kako je krenila v čoln, ne da bi se količkaj upirala — roke, pripravljene, da jo sprejmejo, in njene iztegnjene, da se združijo z onimi. Ali je to Klara? Kje je kaj upora in branitve, kar bi moral gotovo videti, ako bi bila ona? Razburjen od čustev, ki si jih sam ni upal preiskovati bolje, je odložil daljnogled, zagrabil meč ter planil v čoln, ki je stal pripravljen, da odrine za ostalimi. Naenkrat pa se ga je polotilo čuvstvo, kakor bi mu upadal pogum — mraz ga je tresel po vsem telesu. Strahne misli so mu rojile po glavi, ko se je spomnil pokvarjenosti in krvoločne krutosti morskih razbojnikov. Bližajoč se obrežju, je stal na klopi zadnjega dela v čolnu bled, prestrašen in trepetajočih ustnic. Ne bi bil prenašal teh strašnih čustev, da ga ni navdajala silna želja po maščevanju. Krčevito je oprjel svoj meč, v tem pa se mu je zdelo, da njegovo srce z vsakim udarcem na novo kliče: Kri! Kri! Kri! Bližal se je malemu zalivu in zapazil, da je neka ženska stala ob vhodu v podzemeljsko jamo — vedno bliže in bliže je prihajal in navsezadnje je spoznal, da je bila to njegova Klara —

(Dalle prihoditč)

Zopet sem zdrav

Z uporabo vašega "Rheuma Sal" sem postal popolnoma zdrav. Revmatizem me več ne muči, moje telo in udje so apossobni za dno. Kdor želi se iznebiti nadležne bolezni, priporočam to zdravilo. — J. P. Cleveland, O. To je ena mnogih zahval, ki je rešila "Rheuma Sal." Pošiljamo ga tudi po pošti.

MANDEL DRUG CO.

15702 Waterloo Rd. Cleveland, Ohio. JOHN CASS, 747 E. 18th St., JOHN KOMIN, 6430 St. Clair Ave.

fourth Cleveland

Flower Show

Najkrasnejša vzporeditev v Clevelandu!

Gotovo boste večkrat obiskali!

Milijon cvetov . . . mnogo krasnih vrlov . . . redke rastline in cvetlice . . . vrtni klub in akvariji . . . bo napolnilo ves mestni avditorij.

VPRASHAJTE SVOJEGA CVETLIČARJA predprodajne tikete (do 10. marca), s katerimi boste prihranili denar, tiketi po 50 centov. Navadna vstopnina pri vratih 75 centov.

MARCH 12 to 19 PUBLIC AUDITORIUM

A. J. ŽUŽEK ODVETNIK

Urad: 210 Engineers Bldg. — Main 8058 Stanovanje: 15708 Parkgrove Ave. — Keumore 2857-J

Krasna godba

NI JE krasnejše in bolj prilagodene godbe, kot je godba velikih orgel, pred in po pogrebnih obredih. To je splošno priznano.

Tako godbo vam nudimo mi, brez dodatnih stroškov; godba najfinejših orgel, na katere igrajo priznani mojstri in ki se vam podaja po naši novi električni glasbeni opremi.

PARTIAL VIEW OF SERVICE ROOMS

AUGUST F. SVETEK FUNERAL DIRECTOR

478 EAST 152ND ST.

KENMORE 2016

Naznanilo in Zahvala

Bridka tuga tare naša srca, ko naznanjamo sorodnikom, prijateljem in znancem, da je kruta smrt posegla v našo sredo in nam iztrgala našo drago in dobro, iskreno ljubljeno in nikdar pozabljeno soprogo, mamico in sestro

MARIJO ŠILC

roj. Golob

ki je za vedno zatisnila svoje mile oči 31. januarja 1931, v starosti 58 let. Ranjka je bila doma iz vasi Ponikve, fara Dobro polje na Dolenjskem in je bivala v Ameriki nad 40 let.

Ob priliki smrti naše nepozabne ranjce, nam je bilo izraženo toliko izrazov sočutja in tolažbe, da se je res pokazalo, koliko prijateljev je imela naša pokojna soproga in mamica. Nebroj je bilo darov za sv. maše, ki se bodo brale za pokoj duše rajne, za kar se darovalcem najiskrenejše zahvaljujemo. Sledeči so darovali za sv. maše: Mr. in Mrs. Praprotnik, Mr. in Mrs. H. Zalokar, Mr. in Mrs. Garry, Mr. in Mrs. Bruss, Mr. in Mrs. Klaus, Mr. in Mrs. Koprivec, Mr. in Mrs. Struna, Mr. in Mrs. Trček, Mr. in Mrs. Peterlin, Neighbors of 76th St., Mr. in Mrs. Joe Verbič, Mr. in Mrs. Košmerl, Mr. in Mrs. Nick Lučić, Mr. in Mrs. A. M. Obreza, Mrs. Mary Gornik, Mr. in Mrs. Paulich, Mr. in Mrs. A. Rijavec, Mr. in Mrs. Lausiu, Mr. in Mrs. Roitz, Mr. in Mrs. Frank Lence Jr., Mr. in Mrs. Joe Vencel, Mr. in Mrs. Urankar, Mr. in Mrs. Per, Mr. in Mrs. Andy Sadar, Mr. in Mrs. Anton Lučić, Mr. in Mrs. Rose Svete, Mr. in Mrs. John Jančar, Mr. in Mrs. Joe Kožar, Mr. John Marvar, Mrs. Frances John Marvar, Mr. in Mrs. Ernest Smith, Mr. in Mrs. F. Surtz, Mr. in Mrs. John Russ, Mr. in Mrs. Louis Fink, Mr. in Mrs. John Dolenc, Mr. in Mrs. Malovitch, Mr. in Mrs. Joe Longer, Mr. in Mrs. Joseph Kramer, Mrs. Anna Blátnik, Mr. in Mrs. Joe Sadar, Mr. Joe Pograjc, Mr. in Mrs. Mike Šilc, Mr. in Mrs. Frank Sterle, Mr. in Mrs. Grgetich, Mr. in Mrs. Frank Godič, Mr. in Mrs. Louis Kralj.

Krsto ranjke so obložili z lepim cvetjem številni prijatelji, katerim se tem potom prav iskreno zahvaljujemo. Sledeči so darovali vence: Družina Paul Lenassi, družina Louis Svete, družina Merhar, družina Allen, družina Frank Hrovat, družina Mekina iz Barbertona, Neighbors of Hale Ave., Gifford Employees, družina Frank Jurca, West Park, družina Ignac Komin, družina Steve Lučić, družina Ernest Vodnik, Mr. in Mrs. Frank Egelston, Community Welfare Club, Mr. in Mrs. Frances Russ, družina Frank Suhadolnik, družina John Terček in Mary Glavič, Mrs. Frances Kapuja, družina John Mahne, družina Satkovič, družina Blazich iz Barbertona, družina Lučić, družina Sadar, družina Verbič, družine: Anton Koprivec, Joe Komin in John Komin, društvo sv. Ane št. 4 SDZ, društvo Marije Magdalene št. 162 KSKJ, društvo Srca Marije (staro).

Tem potom se najlepše zahvaljujemo Rev. B. J. Ponikvarju za lepe cerkvene obrede in za spremstvo na pokopališče. Lepa hvala Rev. M. Jagru za podelitev zadnjih sv. zakramentov.

Lepa hvala pogrebem zavodu Josip Zele in Sinovi za tako lepo urejen pogreb.

Zlasti se pa še zahvaljujemo Mrs. Šepec, Mrs. Mausear in Mrs. Longar, ki so nam bile v tako veliko pomoč ob zadnji uri naše drage pokojne in tudi še potem nam mnogo pomagale.

Iskrena hvala sledečim, ki so dali svoje avtomobile na razpolago za pogreb: J. Kramer, M. Kramer, C. Allen, J. Gobokar, J. Mervar, A. Bokar, J. Perko, F. Deitz, F. Shepec, J. Dolenc, M. Klemen, Clark Garry, Mrs. Surtz, G. Rijavec, F. Šercelj, J. Paulich, L. Petric, J. Mahne, J. Smole, F. Mramor, E. Vodnik, J. Verbič, L. Petkovšek, F. Kepic, Mr. Glicker, Mr. Roje.

Končno se pa še iskreno zahvaljujemo vsem, ki so prišli kropiti drago pokojnico, ko je ležala na mrtvaškem odru in vsem, ki ste jo spremili na njeni zadnji poti.

Draga naša soproga in mamica, odšla si tako nenadoma od nas in nas pustila globoko žalujoče in neutešene. Z solzami bomo kropili Tvoj prerani grob in se Te spominjali v molitvah. Počivaj mirno pod zeleno rušo v ameriški zemlji, ki Ti naj bo njena odeja, dokler se vsi skupaj zopet snidemo nad zvezdami.

Žalujoči ostali:

MATEVŽ ŠILC, soprog, EMA, omož. LUČIČ, JUSTINA, omož. VERBIČ, MARY, omož. SADAR, FRANCES, omož. ALLEN, FRANCES ŠILC-SUHADOLNIK, hčere, JOHNY, sin, JOHN GOLOB, brat, FRANCES RUS, sestra.

Cleveland, O., 3. marca, 1932.